

Arrest

nr. 203 540 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U woonde in het dorp X, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U bent soenniet. Bij aankomst in België zei u dat u 16 jaar was. Na leeftijdsonderzoek bleek dat u 26 jaar oud was.

Uw broer A.(...) H.(...) en uw neef M.(...) I.(...) werkten voor het leger. Ongeveer vijf of zes jaar geleden werden ze ontvoerd door de Taliban. Een spion had hen verraden bij de Taliban. Na de ontvoering is uw broer, S.(...) H.(...) K.(...) (O.V. 6.804.255), gevlucht naar België. Na de verdwijning van uw broer en uw neef ging uw vader ging op zoek naar de spion die hen verraden had. Toen uw vader de spion – Mia – vond, vermoordde hij hem. Op het moment van de moord was u cricket aan het spelen met vrienden op een cricketveld in de buurt. U hoorde een geweerschot, maar u speelde verder met uw vrienden. Toen u hoorde dat uw vader iemand had vermoord, werd u verteld weg te lopen. Daarop liep u naar het huis van uw oom langs moederszijde. Hij besliste om u weg te sturen. Uw familie was op dat moment al gevlucht naar een onbekende bestemming.

U verliet Afghanistan begin oktober 2015. Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u aan in België op 25 november 2015. Op 10 december 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer en de enveloppe waarin dit document naar u gestuurd werd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De problemen die u aanhaalt berusten grotendeels op hetzelfde verhaal als dat van uw broer, S.(...) H.(...) K.(...). Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig waren. Er werd geoordeeld als volgt:

“In de eerste plaats heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat uw broer daadwerkelijk voor de Amerikanen zou gewerkt hebben. U geeft hierbij aan dat uw broer via uw neef, Mohammed Isa, kon beginnen werken bij de Amerikanen omdat hij goed Engels sprak (CGVS, 09/04/2013, p. 5, p.6). Deze werd op zijn beurt aangenomen via een vriend T.(...) die gezien had dat uw neef goed Engels sprak en hem zei dat hij kon komen werken bij de Amerikanen (CGVS, 09/04/2013, p. 5). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidsorganisatie van het ISAF grondig onderzoek voert naar de gezins- en familierelaties van de kandidaat werknemer alvorens die met zijn job start. Wanneer u aangeeft dat de Amerikanen uw broer en neef zouden aangenomen hebben enkel op basis van het feit dat deze goed Engels spraken en aanbevolen werden door een andere Afghaanse burger, lijkt dit weinig geloofwaardig. Geconfronteerd met deze vaststelling, geeft u aan dat het niet enkel op basis daarvan was maar dat elke nieuwe werknemer ook een opleiding van 3 maanden kreeg waarbij men op zowel het vlak van taal als op fysiek vlak getraind werd (CGVS, 09/04/2013, p. 6). Deze opleiding vond volgens uw verklaringen plaats op de basis en het was pas na deze opleiding dat men mee mocht op konvooi naar buiten (CGVS, 09/04/2013, p. 8). U geeft aan dat uw neef tijdens zijn opleiding voorstelde aan de Amerikanen om uw broer ook in dienst te nemen. Deze zouden op dit voorstel ingegaan zijn en uw broer aangenomen hebben omdat men uw neef een goede man vond en er misschien een plaats vrij was op de basis (CGVS, 09/04/2013, p. 6). Dat men uw broer zou aannemen op basis van een aanbeveling van uw neef die zelf slechts een maand in opleiding was en nog geen diensten bewezen had, lijkt weinig geloofwaardig.

Wanneer u hierbij de vraag gesteld wordt of de Amerikanen niet op hun hoede waren voor infiltranten van de Taliban bij de aanwerving van Afghaanse werknemers en dus ook bij uw broer en neef, verklaart u dat uw neef aangewezen had waar jullie woonden toen hij meereed met de konvooien en de Amerikanen hierdoor alles over jullie wisten (CGVS, 09/04/2013, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat uw neef in opleiding zat en het dus vreemd is dat hij met de konvooien voorbij jullie huis reed, verklaart u dat de Amerikanen uw neef toen eenmalig meegenomen hadden naar Jalalabad omdat men vreesde dat er onderweg problemen zouden komen en men een tolk zou nodig hebben (CGVS, 09/04/2013, p. 8). Het is echter weinig geloofwaardig dat u neef tijdens zijn training éénmalig meegevraagd werd om in het konvooi mee te rijden en daarbij de kans had jullie huis aan te duiden aan de Amerikanen. Wanneer

u echter aangeeft dat uw neef pas aanduidde aan de Amerikanen waar hij woonde tijdens zijn opleiding, geeft u aan dat men hiervan voordien nog geen weet had. Dat de Amerikanen geen onderzoek gedaan zouden hebben naar zijn achtergrond, alvorens uw neef de job startte lijkt echter weinig plausibel.

Uw verklaringen omtrent de aanwerving van uw broer en neef zijn vaag en onsamenhangend waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Zelfs indien rekening wordt gehouden dat u op het moment van de problemen in Afghanistan nog minderjarig was, mag verwacht worden dat u op enkele elementaire vragen een antwoord zou kunnen bieden, quod non.

Er kunnen echter ook grote vragen gesteld worden bij de verklaringen omtrent het feit dat uw broer en neef u oppikte in de buurt van uw dorp wanneer ze in konvooi van Jalalabad naar Kunar reden (CGVS, 09/04/2013, p. 12). Dat de Amerikanen zouden toelaten een burger onderweg op te pikken om deze een kijkje te laten nemen rond hun basis lijkt allerm minst geloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat buitenlandse troepen vaak het doelwit zijn van aanslagen en dat er tijdens konvooien geregeld incidenten plaatsvinden (zie administratieve dossier). Dat een het Amerikaanse leger zulk een risico zou nemen tijdens een konvooi is hierbij hoogst onwaarschijnlijk.

Bovendien kan u, behalve de foto's, geen documenten voorleggen die zouden kunnen bewijzen dat uw broer daadwerkelijk voor een Amerikaanse werkte (CGVS, 09/08/2012, p.14 en 15). De foto's die u voorlegt tonen wel uw broer maar er is geen enkel bewijs dat deze persoon tewerkgesteld was in een Amerikaanse basis of anderszins voor de Amerikanen zou werken. Deze foto's volstaan dan ook niet als bewijs van het werk van uw broer. Men zou mogen verwachten dat u enig bewijsstuk zou kunnen voorleggen dat verband houdt met u broer zijn job, gezien het feit dat hij 5 jaar voor de Amerikanen zou gewerkt hebben.

Wat betreft de getuigenis van de autoriteiten en de brieven van de Taliban die u voorlegt, kan worden gesteld dat deze onvoldoende bewijskracht hebben om op te wegen tegen het feit dat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg laag is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Omwille van het ontbreken van bewijsmateriaal omtrent het beroep van uw broer en omwille van de vaststelling dat u niet in het minst op de hoogte bent van enkele elementaire zaken omtrent zijn tewerkstelling bij de Amerikanen kan geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer. Gezien het beroep van uw broer aan de basis zou hebben gelegen van alle verdere vervolgingsfeiten, kan ook aan die beweerdde feiten geen geloof gehecht worden.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken."

U verklaart dat de reden van uw vertrek uit Afghanistan de moord door uw vader op de spion Mia is, die uw broer A.(...) H.(...) en uw neef zou hebben verraden aan de Taliban. Deze redenen volledig steunen op het reeds ongeloofwaardig bevonden verhaal van uw broer, S.(...) H.(...) K.(...) (zie motivering hierboven). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat ook het vervolg op dat verhaal, met andere woorden de reden van uw vertrek, niet geloofwaardig is.

Bovendien zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Zo verklaarde u dat uw vader onderzoek deed naar de spion die uw broer A.(...) H.(...) en uw neef verraadde (CGVS p.9, 11). Voorts verklaarde dat uw vader hier dagelijks mee bezig was, en dat hij steeds van huis weg was op zoek naar de spion (CGVS p. 11). Gevraagd wat u precies wist over het onderzoek, beweerde u dat u niets wist en u kon geen verdere details geven over hoe uw vader het onderzoek voerde (CGVS p. 11). Gelet op het belang van deze informatie voor uw familie lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u helemaal niets wist over dit onderzoek. Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader Mia had vermoord (CGVS p. 9). Gevraagd naar wat er daarna met uw vader gebeurd is, antwoordde u dat er niets is gebeurd (CGVS p. 11). U beweerde dat Mia een spion is voor de Taliban (CGVS p. 12). Uw verklaring dat de moord op een spion van de Taliban zonder

repercussies gebleven is voor de moordenaar, namelijk uw vader, is erg onwaarschijnlijk. Deze verklaring ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien hebt u niet aannemelijk kunnen maken waarom u moest vluchten uit Afghanistan, terwijl uw vader, die de moord had gepleegd, nog steeds zonder problemen in Afghanistan leeft (CGVS p. 9, 11). Als antwoord op deze vraag, verklaarde u louter dat als de familie van het slachtoffer iemand van de familie van de moordenaar vindt, hij zelf ook vermoord wordt (CGVS p. 11). Deze uitleg is niet voldoende om aannemelijk te maken dat u Afghanistan moest verlaten, te meer omdat uw familie nog steeds in Afghanistan verblijft zonder noemenswaardige problemen (CGVS p. 9). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Vervolgens verklaarde u dat u, toen u bij uw oom langs moederszijde aankwam, moest vluchten (CGVS p. 10, 12). U beweerde dat u op dat moment niet geïnformeerd hebt naar uw familie en dat uw oom u wegstuurde (CGVS p. 12). Gelet op het belang van de situatie van uw familie nadat uw vader een moord had gepleegd, kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou geleverd hebben om meer informatie te verkrijgen over uw familie. Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban uw huis had aangevallen en dat uw familie daarom moest vluchten (vragenlijst CGVS p. 1), maar bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS zei u niets meer over deze aanval (CGVS p. 9-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u louter dat u niet naar huis ging, dus dat u niets kon weten over een aanval op uw huis (CGVS p. 12). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen afbreuk aan voormelde duidelijke tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op losse schroeven gezet.

Ten slotte verklaarde u bij binnenkomst dat u 16 jaar oud was. Na een leeftijdsbepaling door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen bleek echter dat u al meerderjarig was, meer zelfs, dat u een geschatte leeftijd van 26,7 jaar had (document leeftijdsbepaling Federale Overheidsdienst Justitie). Hiermee geconfronteerd, weet u niets te zeggen. Uw broer zou u uw leeftijd verteld hebben (CGVS p. 4). U verwijst naar uw taskara waaruit zou blijken dat u ten tijde van het gehoor 18 of 19 jaar was (CGVS p. 4). Wat betreft deze taskara moet opgemerkt worden dat uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De zeer geringe bewijswaarde van uw taskara weegt niet op tegen de leeftijdstest die u ondergaan hebt. Er moet worden vastgesteld dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Het andere document dat u neerlegt, namelijk de enveloppe, ondersteunt hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan, wat hier niet betwist wordt.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De problemen die u aanhaalt berusten grotendeels op hetzelfde verhaal als dat van uw broer, S.(...) H.(...) K.(...). Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat zijn vluchtmotieven ongelooftwaardig waren. Er werd geoordeeld als volgt:

"In de eerste plaats heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat uw broer daadwerkelijk voor de Amerikanen zou gewerkt hebben. U geeft hierbij aan dat uw broer via uw neef, Mohammed Isa, kon beginnen werken bij de Amerikanen omdat hij goed Engels sprak (CGVS, 09/04/2013, p. 5, p.6). Deze werd op zijn beurt aangenomen via een vriend T.(...) die gezien had dat uw neef goed Engels sprak en hem zei dat hij kon komen werken bij de Amerikanen (CGVS, 09/04/2013, p. 5). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratieve dossier) blijkt dat de veiligheidsorganisatie van het ISAF grondig onderzoek voert naar de gezins- en familierelaties van de kandidaat werknemer alvorens die met zijn job start. Wanneer u aangeeft dat de Amerikanen uw broer en neef zouden aangenomen hebben enkel op basis van het feit dat deze goed Engels spraken en aanbevolen werden door een andere Afghaanse burger, lijkt dit weinig geloofwaardig. Geconfronteerd met deze vaststelling, geeft u aan dat het niet enkel op basis daarvan was maar dat elke nieuwe werknemer ook een opleiding van 3 maanden kreeg waarbij men op zowel het vlak van taal als op fysiek vlak getraind werd (CGVS, 09/04/2013, p. 6). Deze opleiding vond volgens uw verklaringen plaats op de basis en het was pas na deze opleiding dat men mee mocht op konvooi naar buiten (CGVS, 09/04/2013, p. 8). U geeft aan dat uw neef tijdens zijn opleiding voorstelde aan de Amerikanen om uw broer ook in dienst te nemen. Deze zouden op dit voorstel ingegaan zijn en uw broer aangenomen hebben omdat men uw neef een goede man vond en er misschien een plaats vrij was op de basis (CGVS, 09/04/2013, p. 6). Dat men uw broer zou aannemen op basis van een aanbeveling van uw neef die zelf slechts een maand in opleiding was en nog geen diensten bewezen had, lijkt weinig geloofwaardig.

Wanneer u hierbij de vraag gesteld wordt of de Amerikanen niet op hun hoede waren voor infiltranten van de Taliban bij de aanwerving van Afghaanse werknemers en dus ook bij uw broer en neef, verklaart u dat uw neef aangewezen had waar jullie woonden toen hij meereed met de konvooien en de Amerikanen hierdoor alles over jullie wisten (CGVS, 09/04/2013, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat uw neef in opleiding zat en het dus vreemd is dat hij met de konvooien voorbij jullie huis reed, verklaart u dat de Amerikanen uw neef toen eenmalig meegenomen hadden naar Jalalabad omdat men vreesde dat er onderweg problemen zouden komen en men een tolk zou nodig hebben (CGVS, 09/04/2013, p. 8). Het is echter weinig geloofwaardig dat u neef tijdens zijn training éénmalig meegevraagd werd om in het konvooi mee te rijden en daarbij de kans had jullie huis aan te duiden aan de Amerikanen. Wanneer u echter aangeeft dat uw neef pas aanduidde aan de Amerikanen waar hij woonde tijdens zijn opleiding, geeft u aan dat men hiervan voordien nog geen weet had. Dat de Amerikanen geen onderzoek gedaan zouden hebben naar zijn achtergrond, alvorens uw neef de job startte lijkt echter weinig plausibel.

Uw verklaringen omtrent de aanwerving van uw broer en neef zijn vaag en onsamenhangend waardoor er geen geloof aan gehecht kan worden. Zelfs indien rekening wordt gehouden dat u op het moment van de problemen in Afghanistan nog minderjarig was, mag verwacht worden dat u op enkele elementaire vragen een antwoord zou kunnen bieden, quod non.

Er kunnen echter ook grote vragen gesteld worden bij de verklaringen omtrent het feit dat uw broer en neef u oppikte in de buurt van uw dorp wanneer ze in konvooi van Jalalabad naar Kunar reden (CGVS, 09/04/2013, p. 12). Dat de Amerikanen zouden toelaten een burger onderweg op te pikken om deze een kijkje te laten nemen rond hun basis lijkt allerm minst geloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat buitenlandse troepen vaak het doelwit zijn van aanslagen en dat er tijdens konvooien geregeld incidenten plaatsvinden (zie administratieve dossier). Dat een het Amerikaanse leger zulk een risico zou nemen tijdens een konvooi is hierbij hoogst onwaarschijnlijk.

Bovendien kan u, behalve de foto's, geen documenten voorleggen die zouden kunnen bewijzen dat uw broer daadwerkelijk voor een Amerikaanse werkte (CGVS, 09/08/2012,p.14 en 15). De foto's die u voorlegt tonen wel uw broer maar er is geen enkel bewijs dat deze persoon tewerkgesteld was in een Amerikaanse basis of anderszins voor de Amerikanen zou werken. Deze foto's volstaan dan ook niet als bewijs van het werk van uw broer. Men zou mogen verwachten dat u enig bewijsstuk zou kunnen voorleggen dat verband houdt met u broer zijn job, gezien het feit dat hij 5 jaar voor de Amerikanen zou gewerkt hebben.

Wat betreft de getuigenis van de autoriteiten en de brieven van de Taliban die u voorlegt, kan worden gesteld dat deze onvoldoende bewijskracht hebben om op te wegen tegen het feit dat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg laag is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

Omwille van het ontbreken van bewijsmateriaal omtrent het beroep van uw broer en omwille van de vaststelling dat u niet in het minst op de hoogte bent van enkele elementaire zaken omtrent zijn tewerkstelling bij de Amerikanen kan geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer. Gezien het beroep van uw broer aan de basis zou hebben gelegen van alle verdere vervolgingsfeiten, kan ook aan die beweerde feiten geen geloof gehecht worden.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken."

U verklaart dat de reden van uw vertrek uit Afghanistan de moord door uw vader op de spion Mia is, die uw broer A.(...) H.(...) en uw neef zou hebben verraden aan de Taliban. Deze redenen volledig steunen op het reeds ongeloofwaardig bevonden verhaal van uw broer, S.(...) H.(...) K.(...) (zie motivering hierboven). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat ook het vervolg op dat verhaal, met andere woorden de reden van uw vertrek, niet geloofwaardig is.

Bovendien zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Zo verklaarde u dat uw vader onderzoek deed naar de spion die uw broer A.(...) H.(...) en uw neef verraadde (CGVS p.9, 11). Voorts verklaarde dat uw vader hier dagelijks mee bezig was, en dat hij steeds van huis weg was op zoek naar de spion (CGVS p. 11). Gevraagd wat u precies wist over het onderzoek, beweerde u dat u niets wist en u kon geen verdere details geven over hoe uw vader het onderzoek voerde (CGVS p. 11). Gelet op het belang van deze informatie voor uw familie lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u helemaal niets wist over dit onderzoek. Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen verder op de helling.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader Mia had vermoord (CGVS p. 9). Gevraagd naar wat er daarna met uw vader gebeurd is, antwoordde u dat er niets is gebeurd (CGVS p. 11). U beweerde dat Mia een spion is voor de Taliban (CGVS p. 12). Uw verklaring dat de moord op een spion van de Taliban zonder repercussies gebleven is voor de moordenaar, namelijk uw vader, is erg onwaarschijnlijk. Deze verklaring ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien hebt u niet aannemelijk kunnen maken waarom u moest vluchten uit Afghanistan, terwijl uw vader, die de moord had gepleegd, nog steeds zonder problemen in Afghanistan leeft (CGVS p. 9, 11). Als antwoord op deze vraag, verklaarde u louter dat als de familie van het slachtoffer iemand van de familie van de moordenaar vindt, hij zelf ook vermoord wordt (CGVS p. 11). Deze uitleg is niet voldoende om aannemelijk te maken dat u Afghanistan moest verlaten, te meer omdat uw familie nog steeds in Afghanistan verblijft zonder noemenswaardige problemen (CGVS p. 9). Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Vervolgens verklaarde u dat u, toen u bij uw oom langs moederszijde aankwam, moest vluchten (CGVS p. 10, 12). U beweerde dat u op dat moment niet geïnformeerd hebt naar uw familie en dat uw oom u wegstuurde (CGVS p. 12). Gelet op het belang van de situatie van uw familie nadat uw vader een moord had gepleegd, kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou geleverd hebben om meer informatie te verkrijgen over uw familie. Dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban uw huis had aangevallen en dat uw familie daarom moest vluchten (vragenlijst CGVS p. 1), maar bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS zei u niets meer over deze aanval (CGVS p. 9-12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u louter dat u niet naar huis ging, dus dat u niets kon weten over een aanval op uw huis (CGVS p. 12). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen afbreuk aan voormelde duidelijke tegenstrijdigheid. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw op losse schroeven gezet.

Ten slotte verklaarde u bij binnenkomst dat u 16 jaar oud was. Na een leeftijdsbepaling door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen bleek echter dat u al meerderjarig was, meer zelfs, dat u een geschatte leeftijd van 26,7 jaar had (document leeftijdsbepaling Federale Overheidsdienst Justitie). Hiermee geconfronteerd, weet u niets te zeggen. Uw broer zou u uw leeftijd verteld hebben (CGVS p. 4). U verwijst naar uw taskara waaruit zou blijken dat u ten tijde van het gehoor 18 of 19 jaar was (CGVS p. 4). Wat betreft deze taskara moet opgemerkt worden dat uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De zeer geringe bewijswaarde van uw taskara weegt niet op tegen de leeftijdstest die u ondergaan hebt. Er moet worden vastgesteld dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Het andere document dat u neerlegt, namelijk de enveloppe, ondersteunt hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan, wat hier niet betwist wordt.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt in hoofddorde deze te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering tot vluchtelingenstatus te weerleggen of te ontcrachten, maar dat hij zich louter beperkt tot een uiteenzetting over zijn regio van herkomst voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het rechtsplegingsdossier en worden niet concreet betwist door verzoeker. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Verwerende partij bracht per aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 28 februari 2018 en het EASO rapport *"Afghanistan – Security Situation"* van december 2017 bij. Verzoekende partij formuleerde desbetreffend ter terechtzitting geen opmerkingen, maar verwees slechts naar het verzoekschrift. In de voormelde COI Focus wordt zowel de veiligheidssituatie in Jalalabad stad, Jalalabad district alsmede de districten Behsud en Surkhrod besproken. Daargelaten de vraag in welke mate verzoekers dorp van herkomst al dan niet tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad moet worden gerekend, blijkt uit de voorgelegde informatie dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In deze drie districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of IS. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen, mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden van Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high-profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwonden worden. De impact van het geweld is echter niet van die aard dat het de inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod verplicht hun woonplaats te verlaten. Deze drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in voormelde districten met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Uit de voormelde informatie blijkt tevens dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en het Afghaanse leger bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan, vanwaar verzoeker niet afkomstig is.

Wat verzoekers stelling betreft dat hij bij het reizen naar Jalalabad vanuit zijn dorp Chamyar een checkpoint moet voorbijgaan, toont verzoeker niet aan waarom dit een ander licht zou werpen op de bovenstaande beoordeling van de veiligheidssituatie in de drie districten.

Verzoekers bewering dat hij nog steeds door onveilig gebied zou moeten reizen om zijn administratieve zaken in orde te brengen in het districtscentrum, is niet dienstig nu het districtscentrum van Behsud, zich in het district Behsud bevindt en de weg ernaartoe door het district Behsud loopt. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij zich door onveilige districten zou moeten begeven.

Uit de voormelde informatie blijkt dan ook dat er actueel voor burgers in het district Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Het door verzoekende partij aangebrachte rapport (bijlage 11 van het verzoekschrift) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan toont niet aan dat er in deze districten een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou bestaan en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie die blijkt uit het rechtsplegingsdossier. Evenmin volstaat het louter verwijzen naar verschillende internetartikelen (bijlagen 4-10 van het verzoekschrift) waaruit verschillende veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad blijken waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in een ander daglicht te stellen. Deze incidenten bevestigen slechts bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de voormelde districten. Hetzelfde geldt voor het iets oudere rapport van Landinfo van oktober 2016 (bijlage 3 van het verzoekschrift).

Voor zover verzoekende partij argumenteert dat Jalalabad ondertussen niet meer veilig bereikbaar is en dat de weg tussen Jalalabad en Kabul in 2016 een belangrijk doelwit is geworden van gewapende groeperingen, bemerkt de Raad dat uit de *"COI Focus"* betreffende *"Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017 en van 20 februari 2018 blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is

van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoekende partij in dit verband bijbrengt (bijlage 10 van het verzoekschrift) ligt in dezelfde lijn en doet aan voorgaande analyse dan ook geen enkele afbreuk.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in deze drie districten als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF